

II.

Въ това врѣме императоритѣ Александръ II и Францъ Иосифъ се срѣцнали въ Рейшадъ. Споредъ нѣкои историци, въ тая срѣща на двамата владѣтели сж се турили основитѣ на едно руско-австрийско съглашение по Балканскитѣ работи. Като прѣдвизждали, че размирицитѣ на Полуострова не ще се свѣршатъ само съ войната между Турция и Сърбия, още повече, като вѣрвали, че Турция не ще въведе реформи, безъ да бжде заставена, Рускиятъ и Австрийскиятъ императори се съгласили на извѣстни взаимни отстъпки. Австро-Унгария да вземе Босна и Херцеговина и да не претендира, както и Русия на изключителенъ протекторатъ надъ християнитѣ въ Турция. Въ случай че стане неизбежна войната на Русия съ Турция, за резултата ще се признаватъ великитѣ сили, които сж подписали Парижкия дгворъ. Ако се основе ново княжество на полуострова, това да не става въ ущърбъ на другитѣ славянски държави. Сърбия се считала въ сферата на Австрийското влияние.

Както Русия, тъй и Австрия и Германия се въздържали да се намѣсятъ въ сръбско-турската война. Английското правителство увѣдомено за рѣшението на другитѣ държави, намѣрило случая добъръ да се намѣси. Лордъ Дерби писалъ на английския дипломатически агентъ въ Бѣлградъ, че Англия нѣма да се намѣси въ распрата между Сърбия и Турция, но ако Миланъ поиска съдѣйствието на великитѣ сили, Англия е готова да го поддържа.

Сезиранъ за тази услужливостъ на Англия, принцъ Миланъ повикалъ въ двореца си прѣдставителитѣ на великитѣ сили и имъ казалъ въ присѣтствието на своя премиеръ Иованъ Ристичъ: „Въ желанието си да въстановя добритѣ отношения съ Турция — което е и желанието на великитѣ държави — азъ апелирамъ къмъ тѣхното посрѣдничество за прѣкратаването на войната“.

Милатъ направилъ тази декларация на 4-ий августъ 1876 год. Още на другия день лордъ Дерби телеграфиралъ на сжръ Елиотъ, англиски посланикъ въ Цариградъ и му заповѣдалъ да направи постъпки прѣдъ турското правителство, въ смисълъ да се прѣкрати войната. Английския посланикъ получилъ и наставления да иска армията не само за сърбитѣ и за черногорцитѣ, но и за възстаницитѣ въ Босна и Херцеговина.

Другитѣ прѣдставители се присѣдинили къмъ искането на Англия.

Високата Порга отказала.

Едва на 6 септемврий Турското правителство отговорило, но при много тежки условия.

1-о Сръбския князь да отиде въ Цариградъ да се прѣдстави на Султана.

2-о Четиритѣ крѣпости въ Бѣлградъ, Шабацъ, Семендрия и Фетхи-Ислямъ да останатъ въ ржцѣтъ на турцитѣ.

3-о Милицията да бжде разпусната и Сърбия да нѣма право да държи повече отъ 10 х. армия редовна съ двѣ батареи.